

HAŠEK S NÁMI

HAŠEK V NÁS

E-KNIHA:

Rozšířené vydání
soutěžních povídek sborníku

TALENT
PRO
ART

**SBORNÍK K VÝROČÍ
JAROSLAVA HAŠKA
140 LET OD NAROZENÍ
100 LET OD ÚMRTÍ**

Vydalo © Talent Pro ART, s.r.o., Praha, 2023

Ilustrace © Filip Buryán

Foto © Richard Cai

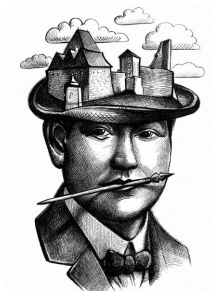
Grafická úprava obálky © Petr Novák

ISBN: 978-80-7629-113-3 PDF

978-80-7629-114-0 MOBI

978-80-7629-115-7 EPUV

978-80-7629-116-4 AZW3

Hašek s námi

Hašek v nás

VÝBĚR PRACÍ Z AUTORSKÉ SOUTĚŽE
ÚZEMNÍHO SDRUŽENÍ
SYNDIKÁTU NOVINÁŘŮ VYSOČINA

ÚVODNÍ SLOVO

Sedm důvodů, proč si připomínat Jaroslava Haška

Zaprvé, ještě než Jaroslav Hašek sepsal onen slavný nedopsaný román *Osudy dobrého vojáka Švejka*, vyšlo mu v novinách na dvanáct set povídek. To připomene důležitou Haškovu vlastnost, pracovitost, když si uvědomíme, kolik toho za svůj relativně krátký život stačil napsat. Zadruhé a zatřetí, na jeho díle je vidět píle a také smysl pro improvizaci.

Začtvrté, množství sepsaných povídek souvisí s životním stylem. Jaroslav Hašek obvykle vstával ne zrána, ale až později. Někdy odpoledne v restauraci na místě sepsal povídku, kterou odnesl do redakce, aby na ni dostal fóřsus, česky zálohu, a s penězi mohl vyrazit dále do večera. Jak vidno, když člověk potřebuje, bývá hodně pilný.

Zapáté, Jaroslav Hašek byl člověk statečný, dostal vyznamenání za chování v boji od rakouské armády i od českých legionářů, k nimž přeběhl. Ani tady jeho pouť nekončila, dal se k ruským bolševikům a dokonce se stal komisařem města Bugulmy. Zážitky z tohoto prostředí po návratu do Čech daly vzniknout řadě povídek, které svědčí o vystrízlivění z někdejšího nadšení pro světovou revoluci. U Haška se nakonec opět prosadil strízlivě kritický pohled přetavený do humoru a satiry.

Zašesté, nutno přiznat, že k dílu Jaroslava Haška mám silný osobní vztah. Na vydání *Osudů dobrého vojáka Švejka*, které jsme měli v rodině a které mám nyní doma, je patrné, že se četlo často a opakovaně. Ta kniha má velice vzácnou vlastnost, upoutá od první věty. Časem se ukáže, že ji lze otevřít na kterémkoli místě a po několika odstavcích vás strhne, zaujme a po jedné či druhé stránce se začnete nahlas smát.

Zasedmé, vzápětí se začnete shánět po někom, komu byste to, čemu jste se právě zasmáli, přečetli. Vyhledáváte někoho dalšího, aby se mohl zasmát s vámi. Humor, který dává lidem dohromady, je možná ten nejlepší důvod, proč si připomínat Jaroslava Haška.

*Adam Černý,
předseda Syndikátu novinářů
České republiky*

Haškova stopa je všelikde...

Kdy jindy než v tak významném roce uspořádat a vyhodnotit soutěž v psaní humoristických povídek! Od úmrtí slavného spisovatele, novináře a humoristy Jaroslava Haška letos uplynulo 100 let. A od jeho narození taktéž kulatých 140 roků. Jsem moc rád, že jsme se tohoto náročného projektu chopili a že nás podpořil i Syndikát novinářů České republiky.

Porotci posuzovali kvalitu 196 povídek od 116 autorů. Chtěl bych na tomto místě poděkovat za spolupráci mým kolegům v hodnotící komisi – Radaně Šatánkové a Richardu Klimentovi.

A velký dík letí i „tam někam nahoru do nebe“ dlouholetému předsedovi a později místopředsedovi Syndikátu novinářů Vysočina Janu Klimentovi. Právě on byl hlavním iniciátorem této soutěže. Velmi dobře se znal s potomky Jaroslava Haška, s nimiž se bavil o možnosti uspořádat takovou soutěž. Haškovi pak náš projekt také významnou měrou podpořili.

Ještě v dubnu na setkání autorů byl Jan Kliment s námi na Lipnici. Bohužel 16. srpna letošního roku ve věku 86 let jeho srdíčko dotlouklo. Z toho, že jsme soutěž uspořádali a vyhodnotili, měl radost. A jistě ho těšilo, že vzniká i tato knížka s výběrem povídek.

Kanada, Německo i Žilina

Do publikace jsme vybrali 23 prací, které byly nejlépe ohodnoceny porotou. Výběr nebyl vůbec jednoduchý, vzhledem k velké konkurenci.

Ze soutěže se stalo v podstatě takové „mistrovství republiky“ v psaní humoristických povídek. Texty dorazily z různých koutů Česka. Třeba i ze Žiliny. Že ta je na Slovensku? Ale ne, nejen tam! Jedna Žilina se nachází rovněž v Čechách – konkrétně na Kladensku. To by nám mohla potvrdit jedna z autorek, Jana Kindlová.

Těší mě, že se do psaní povídek pustili i autoři z naší „domovské“ Vysočiny, například z Velkého Rybníka na Pelhřimovsku, Jihlavy, Velkého Meziříčí, Třebíče nebo Žirovnice.

A odkud putovaly texty z těch nejvzdálenějších míst? Bylo to až z německého Norimberku nebo z kanadského Parksville.

Před cestou na Balkán

Těsně před dubnovým setkáním autorů humoristických povídek na Lipnici mi přišel i tento e-mail, který bych rád ocitoval. Je od jednoho z autorů, Ondřeje Bose.

*Dobrý den, pane Paclíku,
posílám Vám ještě malý postřeh k následujícímu víkend – nebudu moct přijet na Lipnici z důvodu cesty na Balkán; právě v pátek a sobotu bych měl být v rumunském městě Oradeo. Když jsem sháněl nějaké informace o tomto místě, tak jsem mimo jiné zjistil, že se zde narodil Rudolf Lukas, předloha pro postavu nadporučíka Lukáše – svět je zkrátka malý a Haškova stopa je všelike:)
Přeji Vám pěkný den a víkend!*

On si ale cestu do Lipnice nenechal ujít!

Naopak, absolvoval ji už dříve, na začátku dubna. A vzešly z toho krásné dojmy.

*Dobrý večer, pane Paclíku,
byl to nezapomenutelný víkend – hned v pátek jsem se seznámil s panem Richardem Haškem-vnukem a panem Dvořákem, který má na svědomí místní skalní reliéfy. Vybaven čerstvě v antikvě zakoupenou knihou J. Haška „Průvodčí cizinců“ jsem až na nádvoří zjistil, že neobsahuje povídku z Lipnice, nýbrž z Neuburgu. Nicméně rodinná prohlídka hradu se povedla i díky lovení bobříků. Poté jsme byli i v muzeu – trochu nostalgicky jsem záviděl pamětníkům Haškovy Lipnice 70. let...
Tož tak a mějte se!*

Návštěvu Lipnice mohu i vám, milé čtenářky a milí čtenáři této knihy, jen doporučit. Je to místo s úžasnou atmosférou a s řadou možností, co vše můžete jako turisté navštívit.

Abych ale nezapomněl! Rozhodně si užijte i četbu triadvacítky vybraných povídek v této publikaci. Nevynechejte ani fotografie v závěru knížky. Vznikly právě na Lipnici, během dubnového setkání autorů.

Díky za literární i kulturní zážitky!

*Jaroslav Paclík,
předseda Syndikátu novinářů Vysočina*

Slovo porotkyně

Milí literární přátelé – autoři, čtenáři.

Když jsme vyhlašovali celostátní prozaistickou soutěž, abychom připomněli odkaz Jaroslava Matěje Františka Haška (1883-1923), netušili jsme, kolik autorů nám zašle své příspěvky. Zájem nás, organizátory, velmi potěšil. Příležitost pro literární klání se naskytla v souvislosti s dvojím výročí – letos uplynulo 100 let od úmrtí slavného spisovatele, novináře a humoristy Jaroslava Haška. A na 30. dubna 2023 připadlo další kulaté výročí – 140 let od Haškova narození. Právě v předvečer toho šťastného výročí, 29. dubna, jsme se také během celého dne ve velkém počtu soutěžících s doprovodem na hradě v obci Lipnice nad Sázavou sešli. Po prohlídce hradu a společném obědě jsme vystoupali do krásných reprezentativních prostor – sálu Thurnovského paláce, kde slavnostní vyhlášení proběhlo coby velká kulturní událost, s hudebním přispěním studentů ZUŠ pod vedením Jakuba Šnýdla.

Pražský rodák Hašek se v závěru života vyskytoval na Lipnici, kde také velmi mlád umírá. Zanechal nám však originální vidění světa, což jsme také mohli vidět v příspěvcích – četně v prózách rezonovala doba starého Rakousko-Uherska, oblast novinářského i vojenského prostředí, volební tematika a další; až by se skoro dalo říci, že píšeme knihu o tom, *jak by to bylo dál?* Jenže o to samotné ani tak nejde.

Syndikát novinářů Vysočina, který si vzal za své pořadatelsví tohoto krásného a plodného setkání, chtěl připomenout právě obraz Jaroslava Haška plasticky. Podařilo se to také díky aktivitě vstřícných Haškových potomků, starostovi Zdeňku Rafajovi a kastelánovi Marku Hanzlíkovi z Lipnice nad Sázavou.

Posláním soutěže bylo v každém z nás objevit kousek Švejka nebo srandisty, humoristy nebo toho, kdo dokáže vystihnout a vykreslit naši českou povahu. To jsem pronesla v rámci vyhlášení soutěže a nyní je na tobě, milý čtenáři, posoudit, jak se nám to povedlo.

Kéž žije Haškův odkaz! Ať mají autoři inspiraci a čtenáři co číst!

*Radana Šatánková, porotkyně soutěže,
členka Syndikátu novinářů České republiky*

*Adam Černý,
předseda Syndikátu novinářů České republiky*

*Jaroslav Paclík,
předseda Syndikátu novinářů Vysočina, porotce soutěže*

*Radana Šatánková, porotkyně soutěže,
členka Syndikátu novinářů České republiky*

Václav Franc

SUDOKU

„Tak jsem tady, paní Müllerová,“ pronesl JUDr. Ducháček s černým notebookem v ruce, v šedém obleku s dvouřadým zapínáním a v brýlích lenonkách, když vstoupil do cely předběžného zadržení místní vazební věznice.

„To jsem ráda, pane doktore,“ řekla stařenka a její obličej se poprvé po několika dnech rozjasnil. „Konečně se dostanu ven, musí jít o nějakou mýlku. Všechno se vysvětlí, moc vám děkuju.“

Jelikož se jednalo o právní akt, shlížel na vše ze stěny dočasný obyvatel Hradu, maje ruce pod bradou. V této místnosti byl jeho obraz v bezpečí, pokud nepočítám nějaký ten hmyz obtěžující svým kálením.

Zatímco přímo na celách zákon ukládal umístění obrazu v umělohmotném provedení bez skla, aby jej muklové nemohli rozbít a způsobit si manifestační pokus o sebevraždu, tak jej vedoucí věznice přikázal sejmut, protože velení mělo na paměti, že ta čeládka za mřížemi by mohla na našeho milého pana prezidenta plivat, čímž by mohla sobě přitížit paragrafem o hanobení představitele státu, či mu přimalovávat tykadla, což byl vůbec jeden z těžkých zločinů těch časů.

Zajímavé je, že zatímco vězňům hrozily tvrdé postihy, novináři, kteří pana prezidenta častovali jako nějakou onuci, nebyli souzeni, ba naopak byli přímo velebeni především veřejnoprávními médii.

„Neděkujte mně, byl jsem vám přidělen ex offio, jestli víte, co to znamená,“ začal hovor právník.

„To jako, že mě nepustí?“ zarazila se paní Müllerová.

„Ex offio, z úřední moci, z úředního příkazu. V právnické terminologii se jedná o soudem přiděleného obhájce. Dovolte, abych se představil, JUDr. Dominik Ducháček,“ mírně se uklonil. „Jak říkal Vlasta Burian, Ducháček to zařídí,“ pokusil se o křečovitý úsměv. „Já se pokusím zařídit malý zázrak.“

„Pane doktore, já tomu vůbec nerozumím, já jsem přece nic neudělala,“ pokřičovala se Albína Müllerová. Táhlo jí na devadesátku a věřila, že svůj život dožije v klidu domova.

„To tady říkají všichni,“ pousmál se právník. „Já jsem tady proto, abyste mi popravdě řekla všechno. Radím Vám, přiznání je polehčující okolnost. Z Vaší výpovědi učiním rozhodnutí, jakým způsobem se bude ubírat obhajoba, takže ve Vašem zájmu bude, když popíšete skutkovou podstatu trestného činu, nic nezamlčíte. Jsem povinen dodržovat mlčenlivost, takže – i když jste naplnila příslušný paragraf trestního práva – budu vás obhajovat.“

Albíně Müllerové se z neznámých pojmů zatočila hlava.

„Řeknu Vám, paní Müllerová, máte štěstí, protože dříve byste se zhoupla, jestli mi rozumíte,“ podíval se právník přes lenonky na starou ženu.

„Jó, pane doktore,“ rozjasnila se Albínina tvář, „já jsem se jako malá holka ráda houpala, ale ty kolotoče, když přijely vždycky k nám na náves o pouti, to mi nedělalo dobře, dokonce jsem blinkala, ale to už je dávno pryč, dneska už bych ani z tý houpačky, jak říkáte, neměla žádný potěšení,“ vrátila se do dětství.

„To se nedivím, paní Müllerová, ale... Podívejte se, jde o to, abychom ve Vašem životě našli nějaké polehčující okolnosti pro obhajobu. Třeba jaké bylo Vaše dětství?“

„Děkuju za optání, pane doktore, to víte, já jsem dítě První republiky, otec dělal na dráze, takže jsme se neměli tak špatně. Bejvaly horší případy, třeba v sousedství nějaká Horáčková, ten její byl samá hospoda a ona nakonec zůstala s pěti capartama sama, kolikrát neměli, s prominutím, co do huby,“ posteskla si paní Müllerová.

„Kde bydlí ta paní Horáčková, myslím, jestli bychom ji mohli předvolat jako svědkyni?“ horlivě se ujal práce advokát.

„Tak to Vám nepovím, ale ona je jistě už v pánu,“ zamyslela se důchodkyně.

„Tak takhle ne, Vy mi musíte pomoci, ne všechno zatloukat, jak já mám vést obhajobu, když nic nevíte, neznáte svědky?“

„Ale pane doktore, já bych Vám ráda pomohla, jenže já opravdu nevím, jak to s Horáčkovými dopadlo. Nakonec s námi to taky nedopadlo nejlíp. Můj otec se na dráze zapletl s odbojem a v květnových dnech pětáctýřicátýho ho zastřelili, má pamětní desku u nás na nádraží, jestli ji nesundali, ona je to teď taková móda,“ oko paní Albíny zaslzelo.

„Výborně, takže konečně pádný argument. Vyrůstala jste v rozvrácené rodině, bez otce, což mělo vliv na Váš další život, toho se můžu chytit,“ zajásal advokát. „Pod vlivem obtížných rodinných poměrů, vlastně z donucení, jste se dostala na šikmou plochu...“ natůkal si JUDr. Ducháček první poznámku do notebooku.

„Těžké poměry to byly, pane doktore, bylo po válce, já byla mladá holka, chtěla jsem se bavit a peníze nebyly,“ posteskla si Albína.

„Výborně,“ zajásal obhájce. „Takže jste kradla?“

„Nekradla, pane doktore, já v životě nikdy nic... vlastně máte pravdu, ale to bylo ještě před válkou,“ zastyděla se stará žena.

„Z Vás to leze jako z chlupaté deky,“ zasmál se Ducháček.

„Jednou jsem vzala mamince z peněženky korunu, na houpáčky, ale maminka na to přišla, dostala jsem nařezáno a musela jsem klečet,“ ve tváři jí po letech vykvetl ruměnek.

„Takže recidivistka. Vidíte, Vy si nakonec vzpomenete, Vy začnete zpívat,“ libuje si právník.

„Zpívala jsem ráda ve sboru. Víte, já jsem šla na rodinnou školu, říkalo se tomu rodinka. Měli jsme tam sbor, zpívali jsme národní písně a taky budovatelský, tenkrát to bylo v módě. Dokonce jsem jednou zpívala sólo na dožinkách, jak ono to bylo? Vyhrňme si, rukávy...“ šátrala v paměti.

„Takže už v mládí jste měla zvláštní zálibu v propagaci totalitních režimů, což jste prováděla v řadách mládeže, kde jste...“ zamyslel se doktor, vše pečlivě zapisujíc.

„Dá se říct, že jste se neštítala žádné práce?“

„Neštítala. S mládeží jsem pracovala celý život, víte, já dělala ve školství jako industriální učitelka, vyučovala jsem ruční práce, šití, vyšívání, háčkování a pak jsem dělala družinářku. Mě práce bavila, pořád mezi dětmi a mládeží, měla jsem je před očima, když jsme s Františkem neměli vlastní.“

„S jakým Františkem? Jestli je to spolupachatel, tak bych prosil jeho jméno, příjmení, místo trvalého bydliště, jakou trestnou činnost prováděl, zda Vás nenaváděl k páchání trestné činnosti...“

„S mým Františkem, manželem, on byl kantorem. Učil češtinu a dějepis, ale on už nebydlí, nechal mě tady samotnou, už to bude 20 let,“ vracela se do slzavého údolí života.

„Takže spolupachatel utekl, aby se vyhnul zodpovědnosti. Nyní žije na neznámém místě,“ ťukal do notebooku právník.

„Jo jo, můj František je už na onom světě,“ zavzlykala.

„Takže utekl do Austrálie,“ zaznamenal doktor.

„V Austrálii jsem nebyla, ale s Františkem jsme hodně cestovali, naši krásnou republiku jsme procestovali a jednou jsme byli v Bulharsku u moře, byl to krásný týden. Poznali jsme tam nové přátele...“

„Svoji činnost vyvíjeli v rámci celé České republiky... Byli jste i na Slovensku?“

„Byli jsme ve Vysokých Tatrách, já jsem se bála po těch řetězech, to František byl z jinšího těsta,“ vzpomínala paní Müllerová.

„... a na Slovensku. V Bulharsku hledali další agenty pro svoji velezrádnou činnost.“ Odtrhl oči od notebooku a obrátil se ke své klientce: „A máte nějaké kontakty, myslím z toho Bulharska?“

„Psali jsme si s nákejma Čihákovejma z Holouvous, dokonce jsme u nich jednou byli, měli krásnou velkou zahradu plnou jabloní, pan Čihák dělal v šlechtitelský stanici,“ nebyla k zastavení paní Albína.

„Takže kontakty se šlechtickými rody... Usilovali jste o zřízení monarchie?“

„Usilovali jsme s Františkem o děti, ale osud nám nedopřál. František se těšil, jak bude jako učitel předávat vědomosti dál, jak jeho rodinný strom poroste a rozkošatí se,“ přiznávala důchodkyně.

„Takže jste se snažili proniknout mezi mládež, což se nevždy dařilo... počkejte, ale nejsem státní zástupce, abych zjišťoval skutkovou podstatu trestného činu, já jsem váš obhájce. S tímhle já k soudu nemůžu, to by vám ještě přitížilo,“ zamyslel se doktor.

„Pane doktore, já Vás obdivuju, jak se ve všem vyznáte. Já bych se v těch paragrafech ztratila. Musíte být chytrý a můžu se Vás zeptat, jak dlouho jste študoval na tak významný povolání, jako je doktor práv?“ osmělila se paní Müllerová.

„Hádám aspoň pět šest let?“

„Pět, to máte pravdu, ale měsíců, já mám plzeňský rychlokurz, můj strejda je významný politik, dotáhl to až do Bruselu,“ přiznal doktor.

„Do Bruselu, ach jo, tam musí být krásně!“

„To víte, že je. Hlavně, když to sype,“ podotkl dr. Ducháček. „No nic, pojďme raději k věci. Tady čtu, že jste byla zadržena ve vašem bytě, zajištěn důkazní materiál...“

„Nevím, co to bylo za lidi, já myslela, že zloději. Vyrazili dveře, na hlavách kukly a mířili na mě bambitkama, ať jim řeknu, kde jsou ostatní, ale já nevěděla, koho hledají. Kdyby slušně zazvonili, já bych jim řekla, co bych věděla,“ hájila se stará žena.

„To byla URNA!“

„Urna to taky nevydržela, shodili ji na zem a Františkův popel vysypali. Víte, já jsem jej nedala do hrobu, my tam máme schránku, ale já chtěla...“

„Schránku? Tam jste schovávala šifry?“ Doktor narazil na stopu, kul ji, dokud byla žhavá.

„To se tak říká, schránka na urnu. Já si udělala v bytě koutek, dala jsem si tam Františkovu fotografii a urnu, celý den jsem si s ním povídala, jako kdyby nebyl tam...“

„V Austrálii, to jste říkala. Co se dělo potom?“ hořel nedočkavostí právník.

„Pak mě odnesli v poutech. Já těžko chodím ze schodů, takže odnesli. Pan doktor Kubek říkal, že mám artrózu, někdy to bolí jako deset čertů.“

„Pan doktor Kubek je kdo?“

„To je náš pan doktor obvodní. On je hodnej, šestkrát mě očkoval proti tomu viru z Číny, že v mém případě je to potřeba, abych byla zdravá jako řípa, ale zaplat' pánbů, nestěžuju si,“ pookřála paní Albína.

„A na řepu jsme chodili na brigády se školou, okopávat a jednotit, taky na brambory.“

„Doktor Kubek, není on náhodou hlavou celého toho spiknutí? Jak často se s ním setkáváte?“

„Tak jednou do měsíce, ale poslední dobou mi prášky nosí sousedka,“ přiznala naivně paní Müllerová.

„To půjde, to půjde,“ říkal polohlasně doktor, aby se uklidnil.

„Jestli tomu dobře rozumím, Vy jste při výslechu neuvedla žádné spolupracovníky. Musím Vás upozornit, že je sice šlechetné vzít všechnu trestnou činnost na sebe, ale pokud budete jmenovat ostatní členy organizované skupiny, eventuálně požádáte o status spolupracující obviněné, můžete na tom pár let získat. Zase na druhou stranu, pokud se prokáže organizovaná skupina, tak jsou tresty vyšší, ale pokud nejste hlavou skupiny...“ nahlas přemítal doktor.

„S hlavou nic nemám, občas si nepamatuju jména, nedávno jsem se dívala v tý bedýnce a vůbec jsem si nemohla vzpomenout, jak se jmenuje ta herečka, bude v mojih letech, hrávala s tím Dvořákem, vždycky jsme se u toho s Františkem nasmáli. A vidíte, zrovna si nemůže vzpomenout,“ přiznávala paní Albína.

„Radil bych Vám, abyste si rychle vzpomněla, s tím nejsou žádné žerty.“

„Vždycky jsme si rozdělali s Františkem lahvičku bílýho a dívali jsme se a smáli,“ zasnila se paní Müllerová.

„Pokud jste trestnou činnost páchala pod vlivem alkoholu, drog či jiné omamné látky, dalo by se k tomu přihlídnout jako k polehčující okolnosti,“ trpělivě vysvětluje doktor Ducháček. Myslel si, že s babkou bude rychlé pořízení, ale ouha. Už by měl být doma, ta jeho šla zase na golf a její učitel golfu se mu nechce líbit, zatímco Monice, jak se zdá, se líbí až nějak moc.

„Shrňme si to, paní Müllerová,“ hnal věc k závěru pan doktor.

„Jednou jsem vzala na hřbitově vázu. Víte, já jsem si dávala za hrob vázu a jednou tam přijdu a ona tam nebyla, tak jsem...“ trpělivě se snažila vypovídat Albína.

„Prosím vás, krádež, to dneska nikoho nezajímá, kdybyste vykradla banku, tak za to dostanete pár měsíců, to je hrdinský čin, ale Vaše podvracení republiky, spolčování se s cizí nepřátelskou mocností a ještě předávání informací ohledně vojenských utajených dat, to je jiné kafe,“ kýval hlavou doktor.

„Děkuju, ale kafe nebudu, káva je močopudná a já po ní nespím. Nedávno byl u mě synovec, udělala jsem si odpoledne kávu a do tří hodin jsem oka nezamhouřila,“ přiznávala Albína.

„Ten Váš synovec, mám to tady někde, Vladimír Pacák, to je pěkný ptáček.“

„Vládík je moc šikovnej a stará se o mě, jen co je pravda. Myslela jsem si, když Anežka (jako jeho máma, moje sestra) umřela, že na mě zapomene. Ale on každou chvíli přijde, pomůže, dokonce mi přinesl tu bedýnku, když jsem přestávala vidět. Asi budu muset na operaci, říkal pan doktor Kubek, že to bude zákal,“ dlouze vysvětlovala Albína.

„Aspoň něco, Váš Vládík všechno vyklopil, nezapíral, že Vám ten počítač, jak Vy říkáte bedýnku, přinesl.“

„Celej život ráda luštím křížovky, ale poslední dobou mi slábne zrak a Vládík mi přinesl tu bedýnku, abych tam mohla luštit aspoň sudoku,“ líčila paní Müllerová.

„Jsme u jádra věci! Proč právě sudoku?“

„Já na ten text v křížovkách už nevidím, a tak jsem se poslední dobou zbláznila do sudoku, ono má větší políčka. Vládík mi přinesl tu bedýnku, že se to dá zvětšit, tak jsem do velkých políček hezky vyplňovala číslice. Je to výborná zábava, bystří to mozek, vždycky musíte najít další...“ jala se vysvětlovat Albína.

„Dejte pokoj, ještě se do něčeho zapletu,“ okřikl ji doktor.

„Je to taková nevinná hra, já to vždycky každý den ráno hraju, abych probudila mozek. Někdy mi to nejde, ale nedám pokoj, dokud všechna čísla nejsou na svých místech,“ spokojeně oddychla důchodkyně.

„Takže se přiznáváte, že jste posílala přes web našim nepřátelům GPS polohy zeměpisné šířky a délky našich dvou bojeschopných bojových vozidel pěchoty, čímž jste způsobila narušení bojeschopnosti naší armády. Vše jste to maskovala jako sudoku... teď mě napadá, nemáte prsty v těch Vrbeticích?“

„Kde? Tam jsem v životě nebyla,“ ulekla se důchodkyně.

„Já Vám říkal, přiznání je polehčující okolnost, akorát nevím, co s tím jako obhájce mám dělat?“ chytil si hlavu do dlaní Ducháček.

„S tím já vám, pane doktore, neporadím, já jsem nevoják. Můj František byl taky nevoják, a Vládík, já ani nevím,“ pátrala v paměti Albína.